Ч. 6. Субота 10 (23) січня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З австрийскої Делеґациї. — Ситуация на Угорщині. — Ворохобня в німецкій кольонії. — Росийска полиция в Німеччині. — З далекого всходу.)

Вчера відбуло ся повне засїдане австрийскої Делеґациї. Підчас дебати над буджетом міністерства справ заграничних обговорював пос. Кафтан положене на Балканї і доказував, що Европа не потребувала би тепер займати ся македоньскою справою, як би берлиньский конґрес в 1878 р. не перешкодив був росийскому ділу. В порозуміню Австриї з Росиєю видить він успіх полїтики Молодочехів. Дальше доказував бесїдник, що Росиї треба конче помочи в её змаганях на далекім всходї, бо побіда Японії значила би конець пановання Европейців в Азиї. Наконець зійшовши на внутрішні відносини, доказував, що Німці своїм опором против Чехів ставлять перешкоду економічному розвоєви, та сказав, що ческої обструкциї не удасть ся переломити силою.

Промавляли ще посли Бернрайтер, Бянкіні і Мархет а відтак перервано дискусию. При кінци засїданя відчитано інтерпеляцию посла Тілінґера жадаючу предложеня о одвічальности спільних міністрів.

Угорский парлямент все ще не ухвалив континґенту рекрутів і здає ся, що обструкция буде старати ся проволїкати справу аж до 15 лютого а то длятого, що народна партия довідала ся з бесїди кн. Ліхтенштайна, що угорскому президентови міністрів дано нїби то реченець до залагодженя предложеня о рекрутах аж до 15 лютого; коли єму то не удасть ся аж до того часу, то буде мусїв уступити. В тім нема анї слова правди, але партия народна і прихильники Уґрона вхопили ся того та всякими силами старають ся робити обструкцию, щоби єї протягнути аж до 15 лютого. В тій цїли навіть пос. Лендель виступив з партиї Кошута та прилучив ся до обструкционїстів.

Нинї нема вже сумнїву, що около 100.000 Герерів виступило в полудневo-західній Африцї до борби против Німців. Значна часть з них єсть узброєна в старі карабіни, але многі мають також і карабіни нової конструкциї. Причиною ворохобнї єсть здаєсь велике обмежене свободи Герерів, котрі не можуть як давнїйше переходити свобідно зі своїми стадами в досить пустім і неурожайнім краю, а відтак і визиск та гнет, якого допускають ся німецкі кольонїсти а особливо німецкі урядники в кольонії.

Вельми характеристична дебата відбула ся сими днями в німецкім парляментї. Социяльно демократичний посол Газе з Королевця поставив був інтерпеляцию до правительства, чи і о скілько то правда, що Росия держить в Німеччинї своїх аґентів полїцийних, котрі мають слїдити за росийскими підданими, що приїздять головно до Берлина, щоби образувати ся на тамошнім унїверситетї. Пос. Газе сказав в своїй інтерпеляциї між иншим, що росийске правительство удержує в Берлинї великий штаб „шпіцлїв“, котрі дїлають в єго інтересї. На чолї того штабу стоїть інжинер Гартінґ, котрий за свою службу дістає 36.000 марок (43.200 корон) Всї єго підвластні титулують єго „ексцелениєю“. Відтак єсть якийсь ґраф Міхель, котрий дістає річно 7000 марок (8.400 корон) а всї поменші „шпіцлї“ дістають від росийского правительства по 175, 150 і 125 марок. Тоті аґенти підкуплюють господарів, у котрих мешкають росийскі піддані, щоби они викрадали у них всїлякі листи і письма. Они заходять навіть до їх помешкань та отвирають їх підробленими ключами і шукають за листами; навіть на почтї підкуплюють урядників почтових, щоби ті віддавали їм листи, які надходять з Росиї. Та й унїверситет не вільний від тих шпіцлїв. А вже найкрасше то, що торік арештовано через тих шпіцлїв 15 росийских студентів і видано їх росийским властям, котрих опісля навіть сама росийска полиция увільнили, бо не могла знайти нї найменшої їх вини. Они пересидїли у Варшаві сім недїль

6

Слїди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Осьвітлені вікна Тенґлї Манор повитали Норберта, коли наблизив ся впоперек луки до в'їздових воріт замку. Замок стояв трохи на боцї від луки, перед ним стелила ся хороша мурава, серед котрої були грядки з цьвітами а по обох боках кущі. Огород парк окружав ліс, в котрім від пятьдесятьох літ, поминувши всїлякі заходи для плеканя дерев, топір ні разу не відозвав ся. Старий Блек, властивий творець Тенґлї Манор, любив свій дім, а єго син Вальтер, що там родив ся, унаслїдив любов свого вітця для кождого дерева і кождої пяди землї.

— Бідна тїтка Дора! — зітхнув Норберт. — Она відчує то найтяжше. Она так єго любила, она тужила за ним більше як хто небудь з нас, більше навіть як я. Я мав школу і унїверситет з їх розривками, она сидїла дома і плакала. Як я їй то скажу? — Як маю нарушити стару рану, аби єї не заболїло? Однако она мусить знати. За два днї всї часописи порушать справу на ново і будуть о нїй широко розписувати ся.

VII.

Женщини родини.

Сальон в Тенґлї Манор був так красний, як рідко який другий. Обширна, висока комната з одним високим, видним бальконовим вікном по однїй стороні і трема подовжними францускими вікнами по другій. Два комини, стоячі по противних кінцях сальону з своїми низькими і широкими марморними примурками двигали на собі пречудну севрску порцеляну, яку Джофрей Блек купив був в часї одної подорожи до Парижа. Обстава була легка і обита материями о темних красках, як годить ся для комнати, призначеної більше до щоденного ужитку як до торжественних прийнять. Між вікнами стояли маленькі полички на книжки, по обох сторонах коминів висїли акварелї на стінї, а цьвіти зеленїли і цвили всюди, де лиш було для них місце.

Коли Норберт по своїм самотнїм проходї по полях і луках серед ночи увійшов до тої комнати, видалась она єму милою і привітною. На обох коминах горів огонь. Великі лямпи з пестрими заслонами кидали тепле а однако не ярке сьвітло. Чотири панї сидїли коло другого комина в глубинї сальону і кожда була занята чим иншим.

Найстарша з них, що сидїла в низькім, вигідним фотели при малім столику, на котрім стояла лямпа і єї кошик на роботу, була незамужна сестра небіжчика Вальтера Блека Дорота, називана в родинї тїткою Дорою. Она вела домашне господарство і всї почавши від Норберта аж до румяної кухарочки і молодої кіточки, любили єї.

Она належала до тих женщин, про котрих красу в молодости можна спорити, але котрі в пізнїйших лїтах стають безперечно хорошими. Коли була ще дївчиною, недоставало єї лицю краски, а цїлій стати живости. Дївчата з менше хорошими чертами, але живійші і румянїйші подобали ся, між тим як інтересне лице Дороти Блек не звертало на себе уваги. Коли панна Блек дійшла до сорок пятого року житя, визначали ся дуже користно між дамами єї віку хороші черти єї лиця і мила, нїжна єї стать.

В двайцять шестім роцї свого житя почала вже сивіти. Але єї темне волосе не посивіло в однїй ночи; зложив ся на то цїлий рік по тій страшній ночи, коли принесено до дому трупа нещастного Вальтера Блека. Тепер було оно срібляве і було їй дуже до лиця з єї лагідними темними очима і тихою, поважною вдачою.

На краю крісла сидїла найстарша сестра Норберта, Клементина, звана також Тїна, делїкатно збудована дївчина, що все ще виглядала як дитина, між тим як Горация, єї молодша сестра, була висока, округлава, а до того дуже жива і виглядала все кілька лїт старшою, як була дійстно.

Горация грала з одною дївчиною в шахи і та дївчина виглядала молодше як обі сестри Норберта. Мала лагідні сиві очи, буйне темнаве волосе і черти лиця, котрі не можна було назвати хорошими, лиш рожеві уста були дуже милі і зуби сьвітили снїжною білостию. То була молода панна, на котру знатне товариство ґрафства мало звертало уваги. Єї рідко коли запрошувано разом з сестрами Норбета

в арешті і по увільненю дістали знову паспорти на вїзд за границю, а российский урядник, котрий вів слїдство, сказав при сїй нагоді: „Я не знаю, длячого нїмецка полїция задля таких дурниць робить нам тілько тяганини“.

Секретар державний бар. Ріхтгофен відповідаючи на інтерпеляцию, сказав, що він знає о тім, що российске правительство держить при российскім посольстві одного урядника, котрий має слїдити за поступованєм российских анархістів в Нїмеччинї, а усуненє сего стану уважає канцлер державний за невідповідне, бо то лежить також і в інтересї держави, коли за поступованєм чужих анархістів слїдять аґенти їх рідного краю. Та й в Парижи єсть бюро з российскими урядниками, котре має слїдити за российскими анархістами. Ми не хочемо встоювати ся за революцийними підданими дружної нам держави. То єсть спільний інтерес всїх цивілїзованих держав против анархістів. — На сю заяву бар. Ріхтгофена хиба злишно розводити ся широко над тим, як легко добре платним аґентам з найневиннїйших людий робити небезпечних анархістів і як дуже лежить то в їх інтересї показати свою ревність в скужбі.

Российска аґентия телєґрафічна дістала з Порт Артура вість, після котрої в Сеули, столици Кореї, настало велике занепокоєнє. Там побоюють ся вибуху якоїсь антиевропейскої ворохобнї. Для охорони заграничних посольств прибули там крім российского віддїлу войска ще й віддїли американьский, анґлїйский і італїяньский; сими днями мають прибути француский і нїмецкий. Японцї мають там в касарнях звиш шістьсот вояків, а по селах має стояти більше як тисяч японьских вояків поперебираних по цивільному. Значне число високо поставлених Корейцїв належить до антиевропейскої партиї і стоїть в порозуміню з Японцями.

Новинки.

Львів дня 22-го сїчня 1904.

Іменованя. Є. В. Цїсар іменував консисторияльного радника о. Викт. Піотровского, крилошанином вірм. кат. капітули митрополичої у Львові. — Ц. к. висший суд краєвий у Львові іменував канцелїста пов. суду в Сколїм Гавр. Мигдана официяльом канцелярийним в X-ій кл. ранґи з полишенєм на дотеперішнім місци службовім.

— Перенесеня. Ц. к. Дирекция почт і телєґрафів перенесла контрольора почтового Ом. Добряньского з Коломиї до Сянока.

— Небезпечний галабурдник. Замарстинівский галабурдник, звістний там під іменем „Мундик“, піднивши собі онодї вечером, почав в селї Замарстинові, переходячи улицею Кривою, вибивати шиби у вікнах придорожних домків. Налякані тим мешканцї постановили перешкодити галабурдникови, а то так розярило Мундка, що він добувши ножа, скалїчив ним кілька разів Анну Гайнер, жінку муляря і Ів. Фольманьского, що станув в оборонї тої жінки. Галабурдника арештувала жандармерия.

— Смерть від загару. З Самбірщини пишуть нам: В Бережници пов. самбірского в ночи на 20 с. м. померли три особи в однім мешканю, в наслїдок злої будови кухнї, бо зачало се курити дерево в стїнї огничника. Рано Іван Кропивняк, сусїд нещастних, увійшов до хати і побачив катастрофу; повна хата диму, а на ліжках неживі люди. Каська Пилипчак, вдова по Михайлї Пилипчаку, Семіон Гергель, котрий мав весїлє по сьвятах робити і слюб взяти з тою вдовою і слуга, маючий 23 лїт. Служниця позволила собі пійти на забаву по вечери тай пізно повернула до дому і не хотячи домівників будити, положила ся спати в стодолї на лїтнїм своїм ліжку. Тая дївчина зістала щасливо при житю. — *Й. З.*

— Зі Станиславова. В понедїлок дня 1 лютого 1904 відбудуть ся Загальні збори філїї руского тов. педаґоґічного в Станиславові в комнатах „Руської Бесїди“ о год. 3 пополудни з слїдуючим порядком дневним: 1) Відчитанє протоколу з послїдних загальних зборів. — 2) Справозданє видїлу. — 3) Справозданє касове. — 4) Вибір видїлу. — 5) Внесеня і інтерпеляциї членів. — 6) Темні сторони шкільництва народного в Галичинї (відчит). Початок точно о годинї 3-ій по полудни. Видїл товариства просить о численну участь.

— Пожар театру. У Владивостоцї, у всхідній Сибериї, згорів онодї театр Ціммермана, в котрім давала представленя трупа оперетков Іванова. Пожар знищив також сусїдний будинок, де містив ся готель і каварня. Жертв в людях не було. Страти виносять до 100.000 рублїв. Причиною пожару була неосторожність.

— Аматорске представленє в Заболотівцях. В недїлю, дня 24 с м. відбуде ся в Заболотівцях, пов. жидачівского, представленє комедиї зі сьпівами „Сватанє на Гончарівцї“ в сали місцевої читальнї. Штуку відограють заболотовецкі селяни-аматори, що своїми сценїчними успіхами здобули собі в цїлїй околици заслужену славу. Початок о 7-ій год. вечером.

— Водопроводна катастрофа. З Блемфонтен в Оранїї доносять, що онодї наслїдком зливних дощів пук збірник води і заподіяв немало лиха: понад 20 осіб утопило ся, а 176 домів підмулених водою, завалило ся, так що 1.200 осіб остало без даху.

— Поїзд упав з насипу. На шляху Сінь-Спліт в Далматиї під напором вихру упав зелїзничий поїзд з насипу високого на 20 метрів. Один подорожний погиб, а 12-ох потовкло ся.

— Міску раду в Триєстї розвязано. W. Abendpost доносить, що міску раду розвязано тому, бо мимо внесених протестів міский видїл признав вибір ради законним, хотяй адмінїстрацийний трибунал, до якого внесено протест, провірив, що виборчий протокол сфальшовано.

— Від видавництва музичного календаря. На численні запитаня подає видавництво календаря до загальної відомости, що знижена аж до половини передплата на той календар застановлена безуслівно з кінцем грудня 1903 р. Тепер можна замовляти лише по звичайній цїнї т. є. 2 К (з почтовою пересилкою 2 К 10 с.) З замовленями треба поспішити, бо наклад невеликий і незадовго буде вичерпаний.

на прогульки або инші забави. Єї знали як дївчину з низших верств, котру панна Дорота Блек приймила за свою перед пятнайцятьми лїтами — ще останки відносин, які сягали в часи фабричного житя в Блекфорд, говорила звичайно панї Еспінель, котра нїколи не могла згодити ся на те, що тїтка Дора приймила за свою бідну сироту Єлисавету Гардман.

— Такі річи потягають за собою звичайно злі наслїдки для цїлої родини — були слова, які любила часто повтаряти горда дама. — Та дївчина дасть ся ще в знаки Доротї Блек.

Тимчасом Єлисавета Гардман жила собі дуже щасливо, мимо того що при забавах поминали єї та що танець знала она лише з оповіданя Тіни. Не була дуже честилюбива. Поки що найважнїйшою річию для неї було то, аби вдоволити тїтку Дору. Коли могла їй помагати при ріжних домашних роботах, або коли з єї порученя з тяжким кошем на руцї ходила по домах убогих і розділяла дари, була така щаслива, немов би тут ішло о яке торжество в найзнатнїйшім домі ґрафства.

Тїтка Дора і всї троє дївчат дуже здивували ся, коли побачили Норберта повертаючого до дому.

— Так вчасно — привитала єго Тіна і оперла ся плечима о марморний комин; она висунула свої маленькі ніжки, аби лїпше приглянути ся парі хороших черевиків з клямрами. — Не займала тебе нинї любовна розмова? Тебе рідко коли можна бачити перед одинайцятою годиною дома, коли вечеряєш в Шпрінґфільдї.

— Я не вечеряв в Шпрінґфільдї.

— А деж ти їв? — спитала практична Горация. — Хиба було там дуже нудно, бо инакше ти не був би вернув так скоро. Коли ти, Ліцці, не хочеш дістати мата, то мусиш подумати — обернула ся она відтак до Єлисавети Гардман.

Ліцці Гардман не любила гри в шахи так само як нїякої иншої гри, всьо одно, о що гра ішла, однако грала, скоро котра з сестер Блеків того зажадала. Она була незвичайно доброю противничкою, бо все програвала.

В сїй хвили єї гадки не були при шахах, лише при Норбертї, котрого блїде, понуре лице звернуло на себе єї увагу. Пізнала, що стало ся щось незвичайного. Тїтка Дора, занята роботою, привитала єго лиш кивненєм голови. Тіна глядїла все ще на свої черевики і думала, як то добре, коли хто має високу а вузку ногу. Горация укладала в своїй головцї плян, аби вже за третим потягненєм дати своїй противничцї мата.

— Я не був при вечери — повторив Норберт і сїв коло тїтки. — Я мав иншу роботу.

— Так? — відозвала ся тїтка Дора. — Задзвони, Тіно, треба єму щось дати їсти. Лишив ся ще цїлий бажант. З'їш єго по зупі?

— Не робіть собі нїяких заходів, тїточко — відповів братанич прибитий. — Я утомлений, але не маю апетиту. Пізнїйше напю ся склянку вина.

Тіна поглянула від своїх черевиків на брата. Мала дуже хороші очи — синї, сияючі і веселі як сонїшний лїтний день.

— Ти поперечив ся з Валлею — скрикнула. — Лише так можна собі витолкувати твоє пригноблене.

— Валлї і я нїколи не перечимо ся — відповів їй брат коротко.

— Що? Між вами нема нїколи битви, аби відтак заключити мир? — питала Тіна. — Я гадала, що то належить до обовязків суджених.

— Ти надто сьміла, Клементино — замітила Горация, держачи пальцї над вежею.

— Не були би ви ласкаві перейти на кілька хвиль зі мною до своєї комнати, тїтко Доро? — спитав Норберт тихо.

Панна Дорота поклала роботу на стіл і встала.

— Який ти блїдий, Нерберте! — крикнула. — Щось мусїло стати ся!

— Так!

— Чейже не Валентина?

Тїтка Дора дуже любила Норбертову суджену.

— Нї, дорога тїтко; Валлї поводить ся добре.

Аж тепер побачили сестри Норберта, що стало ся щось незвичайного. Тіна встала. Горация покинула гру в шахи.

— Непотрібно непокоїш нас, Норберте, своїм загадочним поведенєм — сказала Горация. — Стало ся яке нещастє? Чи хто занедужав, чи умер? Чи банк який збанкротував?

— Нїчого такого не стало ся. Тїтка Дора скаже вам пізнїйше, о що йде — відповів Норберт — З того, що нинї стало ся, повиннї ми всї властиво тїшити ся; але то нагадує нам давнє нещастє. Чей знаєте, що стало ся двайцять лїт тому того самого дня?

Лагідні темні очи тїтки Дори наповнили ся сльозами. Она взяла Норберта за руку і вийшла з ним з комнати, перейшла через сїни і увійшла до своєї комнати, положеної по противній сторонї дому.

Огонь на коминї майже вже вигас. На столї стояла лямпа. Норберт засьвітив єї. Та комната була найкрасша і найвеселїйша в цїлім домі. Як в сальонї так і тут видко було книжки, цьвіти, образи і стару порцеляну; але тут видко було одноцїльний лад і смак. Видко було слїди артистичного і заразом пильного житя — розложений папір з недокінченим рисунком якогось цьвіту, столик, на котрім лежало кілька книжок, творів найлїпших анґлїйських поетів і фільософів.

Між образами в тій комнатї звертав особливо один увагу чужинця на себе.

То був водними фарбами мальований образ, завішений над комином — портрет молодого ще мужчини. Отверте, хороше лице з ясними,

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних оповіщує: „З днем 15 січня 1904 р. запроваджено межи Скавиною а Дворами новий мішаний поїзд ч. 1098, котрий відходить зі Скавини о годині 12 м. 40 в ночи, а приходить до Затора о годині 2 м. 22, а до Дворів о годині 3 м. 5 в ночи. — Сей поїзд має в Скавині получене з поїздом особовим 47/1022 виходячим з Кракова о годині 11 м. 40 в ночи і з поїздом ч. 1121 в Нового Санча, Закопаного і Сухої.

Також на шляху Живець-Звардонь від 15 січня с. р. змінено поїзд мішаний ч. 1254 на поїзд особовий ч. 1216.

В наслідок сего, мимо задержаня дотепе рішного відізду з Живця (7 год. рано), осягне ся значно вчаснійший приїзд до Звардоня (8 м. 17 рано) і безпосереднє получене з угорским поїздом ч. 421 желізниці Кошицко-Богуминьскої, котрий відходить зі Звардоня о год. 8 м. 22 рано — отже о 2 год. і 38 мін. раньше як доси, через що позискує в Чачи безпосереднє получене в напрямі до Тішина і Одерберґя.

Повисші зміни заміщені будуть в додатках до стінного і кишеневого розкладу їзди.

Додаток сей можна дістати безплатно в касах особових ц. к. желізниць державних за оказанем кишеневого розкладу їзди.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 22 січня. Зачувати, що Є. Вел Цісар з початком лютого виїде на дві неділї до Будапешту.

Кіль 22 січня. О 2 год. в ночи відплило звідси войско до полуднево західної Африки.

Льондон 22 січня. Едісон заявив, що в коротнім часї викінчить прилад, котрий вложений до телефону, дасть можність видіти особу, з котрою розмавляє ся.

Петербург 22 січня. „Нов. Время" доносить з Владивостока, що наспіли там з Японії вісти, котрі усувають всяку обаву війни. Мир єсть поки що на довший час забезпечений.

Ню-Йорк 22 січня. З Токіо доносять, що зі взгляду на чутку, після котрої японьско-російске непорозумінє буде мирно залагоджене, курси піднесли ся. Онакож в Токіо не уважають того за достаточне, коли Росия прийме зроблене предложене, бо Японія жадає безусловно, щоби Росия зменшила свою фльоту на японьских водах.

НАДІСЛАНЕ.

синіми очима, кучерявим темним волосєм і високим чолом; незвичайно хороше і миле лице, котре вказувало на житє вільне від недостатку і журби. То був портрет Вальтера Блека, мальований два роки перед его смертию, в часї, коли він потїшив ся вже по смерти своєї не надто любленої жени.

Сідаючи, поглянув Норберт на образ. Ще ніколи не видало ся єму то лице так живим.

— Скажи менї, Норберте, що стало ся — спитала тітка Дора тревожно. — Чи то щось такого, що відносить ся до смерти мого брата, чи нї? Може найдено слїд злочинця?

— Убийник вітця сам ставив ся. Тепер вже сидить у вязниця в Гайклерк.

Дорота поблїдла як стїна.

— Боже, хто — хто є той чоловік?

— Якийсь зголоднїлий волоцюга — напів вовк, напів чоловік. Буде висїти, але якаж то марна відплата за дороге житє мого вітця.

Тітка Дора инакше глядїла на річ.

— Ми всї рівні перед лицем Господа, Норберте — і менї жаль того нещасливого, котрого докори совісти довели до признаня.

Норберт зірвав ся з гнївом і почав ходити по комнатї, як перше в Шпрінґфільдї.

— Я вас всїх не розумію. Менї здаеть ся, що майже нїхто, навіть ви, не любили мого вітця —

— Я любила его — відповіла тїтка Дора тихо. — Вір менї. Чого би я була не зробила для него? Якої жертви була би я не зробила для него? Мій бідний хлопче, ти сам не знаєш, що говориш.

— Простіть менї, тїточко, я знаю, які ви добрі. Лише нинї я на кождого гнїваю ся, хто не відчуває так живо як я. Я гнївав ся на Валентину — на сер Еверарда.

— Сер Еверард! — крикнула тїтка Дора. — Він знає?

— Перед ним признав ся той драб до вини.

— А як він приймив то зізнане?

— З обурюючим спокоєм. Він доказував, що той чоловік удає, що признає ся до злочину, якого не допустив ся.

— Таке вже лучало ся — сказала Дорота.

— Може бути; але то признане не єсть фальшиве. Той чоловік не був нї пяний, нї божевільний — чоловік — зьвір, що однако має повний розум. Слава Богу, що він вже замкнений, прийде до розправи і буде висїти. Не тїшить ся тим тїтко?

Она сумно похитала головою і поглянула на Норберта зі сльозами в очах.

— Чи земля стане лекшою мому бідному братови, коли его убийник буде покараний? Нї, любий Норберте, гадка о земскій відплатї не дає менї нїякого вдоволеня. Месть належить до мене, каже Господь! Я нїколи не сумнївала ся, що убийника мого брата постигне кара.

— Але в тій пригоді не бачите пальця Божого? Нагле являє ся злочинець, котрого докори совісти так мучили, що він волить смерти, аби лиш освободити ся від того тягару.

— Той чоловік не мусить бути цїлком зіпсутий — замітила тїтка Дора.

— Ви мабуть були би спосібні молити ся з ним і за него? — відповів їй Норберт з гірким глумом.

— Так, Норберте — відповіла тихо. Відтак, коли бачила, що він гнївно на неї глядить, підійшла до него і поклала свою хорошу, вузку, білу руку на его плече. — Люба дитино, ми глядимо на річ ріжно. Ти молодий, а я стара. Лиш час учить розваги і терпеливости — терпеливости навіть супротив тяжкої кривди.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

Зі Львова

посп.	особ.	відходить — День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Чэрновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тэрнополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия. Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова

посп.	особ.	Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту. Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·–	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

До Львова

посп.	особ.	приходить — День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева

посп.	особ.	Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клг. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ,** ем. уч. **Іванчани.**

Аптика в Королївцї

поручає

В. АЛЄРГАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ удїляє своїм членам на 5½% і 1% додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тільки обезпечений тревало в „Днїстрі“ від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР“ і опроцентовує на 4%. Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє ся частию на дивіденду для членів, частию на публичні добродїйні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦІЇ в справах позичок удїляє Дирекция і аґенти.

Дуже величавий

образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижденника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).